

Arrest

nr. 144 053 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend op 23 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2010 werd ingediend door :

[...]

Ook gekend als:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2006 in België verblijft, geïntegreerd en lokaal verankerd zou zijn, de Nederlandse taal zou hebben aangeleerd, werkbereid is en daarvoor een arbeidscontract voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg een eerste keer onder de naam SA en van nationaliteit Afghanistan op 20.02.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 29.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene betekende op 06.08.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verkoos daaraan geen gevolg te geven en verbleef tot zijn tweede asielaanvraag illegaal in België. Betrokkene vroeg op 01.10.2007 een tweede keer asiel aan, opnieuw onder de naam SA. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.10.2008 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 04.11.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verbleef opnieuw illegaal in België tot 05.03.2009, de dag van zijn derde asielaanvraag. Deze asielaanvraag -opnieuw ingediend onder de naam S, A- werd op 09.09.2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Opnieuw betekende hij een bevel om het grondgebied te verlaten op 16.10.2009, maar verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verbleef tot 12.10.2010, de dag van zijn vierde asielaanvraag, illegaal in België. Deze laatste asielaanvraag diende betrokkene in onder de naam LA met Pakistaanse nationaliteit. Hij verklaarde dat dit zijn echte identiteit is. De asielaanvraag werd afgesloten op 06.09.2011 opnieuw met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer een jaar en 2 maanden voor de eerste, iets meer dan 1 jaar voor de tweede, ongeveer 6 maanden voor de derde en iets minder dan 11 maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid vormt en nooit fraude of arglistigheden heeft gebruikt in zijn asielprocedure, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van

kracht zijnde wetgeving. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn eerste drie asielaanvragen en zijn eerste regularisatieaanvraag heeft ingediend onder de naam SA (nationaliteit: Afghanistan). Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid intentioneel te misleiden.

Tot slot, wat de verwijzing naar het schrijven van het UNHCR betreft inzake de onmogelijkheid tot terugkeer/terugwijzing van Kameroenezen naar Kameroen, dient te worden opgemerkt dat dit schrijven niet werd toegevoegd en dat betrokkene geen Kameroenees is en aldus niet gevraagd wordt terug te keren naar Kameroen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.09.2011."*

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder en verkregen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna verkort IOM) vrijwillig is teruggekeerd naar Pakistan op 14 december 2012.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen die het uiterst moeilijk maken de verblijfsmachtiging bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland aan te vragen, een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en af te geven. Nu verzoeker echter vrijwillig naar zijn herkomstland is teruggekeerd, heeft verzoeker vooreerst zelf aangetoond dat het voor hem mogelijk was met de steun van IOM vrijwillig terug te keren en is de discussie omtrent de al dan niet bestaande noodzaak om de aanvraag in België in te dienen in plaats van bij de Belgische bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland niet langer aan de orde. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven van de vrijwillige terugkeer werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoeker betwist dit gegeven ter terechtzitting niet, doch volhardt in haar belang nu de betrokkene zich na vrijwillige terugkeer terug op het Belgisch grondgebied zou bevinden. Deze loutere bewering kan de raadsman niet staven en is niet overtuigend. Bovendien verduidelijkt de raadsman geenszins waarom het voor verzoeker zeer moeilijk zou geweest zijn om, nu hij na vrijwillige terugkeer onbetwist gedurende een bepaalde periode in het herkomstland was, conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde Belgische post aan te vragen. Enige concrete toelichting hieromtrent ontbreekt volledig.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES